

[Lawaetz.]

har gennemført en masse, antagelig alt for meget, på for kort tid. Men i stedet for at beskæftige sig med det virkelig væsentlige, gennemfører man den ene skærpede kontrolforanstaltning efter den anden, ansætter flere folk til at kontrollere, om en stakkels lille sparer har glemt 50 kr. på sin selvangivelse, eller ansætter folk, der skal kontrollere, om grønthandleren har prismærket alle blomkålene. Det er den slags, man bruger tid og kræfter på, og man slår på tromme for en forbrugervenlig politik, ligegyldigt hvad denne politik koster. Det er god partipolitik, der skaffer vælgere blandt de offentligt ansatte og de bedst lønnede arbejdere. Men det er direkte illoyalt over for de stakkels 150.000 arbejdsløse og alle de unge, man lader i stikken, fordi vor konkurrenceevne i den grad er svækket, at erhvervslivet beklageligvis ikke har plads til dem. Den eneste mulighed for forbedring er ærligt at se i øjnene alt det, der er slået fejl, augustforlig osv.

Det er ikke mere socialdemokratisk partipolitik, befolkningen ønsker, det er snarere en politik, der tager fast om nælden uden smålig skelen til partipolitik. Man skal ikke forvente, at vi i fremskridtspartiet vil melde os ind i foreningen til ros af regeringen. Vor politik er og bliver et modstykke til socialistisk politik, men vor opposition vil være positiv og loyal, hver gang der foreslås noget, der trækker i den rigtige retning for landets økonomi og arbejdsløshed.

Ellefsen (V):

Færøerne har i hundreder af år haft en snæver tilknytning til Danmark. Det nuværende samarbejde mellem det danske og det færøske samfund hviler på en aftale fra 1948, nemlig loven om Færøernes hjemmestyre. Efter denne lov blev Færøerne et selvstyrende folkesamfund i det danske rige. Af loven om Færøernes hjemmestyre fremgår de rettigheder og de forpligtelser, vores to samfund har over for hinanden.

Den i 1948 aftalte hjemmestyreordning har fungeret godt, uden tvivl meget bedre end de danske og færøske politikere, som udformede denne samarbejdsaftale, dengang turde håbe på. For det første er selve loven god, for det andet, og dette er ikke mindst vigtigt, har der i årene siden 1948 hernede i Danmark

såvel i folketinget som i de skiftende regeringer siddet politikere, som har været med til at fortolke loven på en for den mindre rigdel rimelig og tilfredsstillende måde.

Den nævnte lov anviste, hvilke sager og sagsområder der principielt skulle betragtes som færøske særanliggender. En hel del af disse sager og sagsområder overgik dengang til det færøske hjemmestyre, lagting og landsstyre, med den følge at det færøske samfund overtog de hermed forbundne udgifter. Nogle yderligere sager og sagsområder er senere hen overtaget som særanliggender. Anliggender, der ikke er overgået som særanliggender, er i loven betegnet som fællesanliggender. De med disse fællesanliggender forbundne udgifter bliver afholdt dels af den danske statskasse, dels af den færøske landskasse.

Foreliggende tillægsbevillingslov og selve finansloven for 1976-77 er i lighed med tidligere års finanslove påvirket af den del af fællesudgifterne, som afholdes af statskassen. Som for de fleste andre udgiftsposters vedkommende er der i årenes løb konstateret en betragtelig stigning i mange af disse udgiftsbeløb. For god ordens skyld vil jeg tillade mig at gøre opmærksom på, at den færøske handel udadtil i overvejende grad foregår med Danmark. En såkaldt falde-bort-analyse ville derfor ingenlunde udvise et nettoresultat, som svarer til de i den danske finanslov opførte udgiftsbeløb. Jeg tillader mig med andre ord at hævde, at de faktiske nettoudgifter, som det danske samfund afholder til fordel for det færøske samfund, er væsentlig mindre, end det fremgår af finansloven, og at de er af en for det danske samfund forholdsvis underordnet størrelse.

På den anden side vil jeg gerne understrege, at vi færinger har næsten uvurderlige fordele af det samarbejde, der foregår imellem vore to samfund. Lad mig blot nævne et par enkelte eksempler af mange, nemlig vor adgang til det samlede danske uddannelsessystem og vor ret til benyttelse af de danske ambassader og udenrigstjenesten i øvrigt, sagsområder, som ikke på grund af færøske sager påføres væsentlige merudgifter for det danske samfund, men som ville beslaglægge en betydelig del af vores økonomiske ressourcer, hvis vi selv skulle etablere og opretholde tilsvarende institutioner.

Et andet fællesanliggende, som fortjener at blive nævnt, er møntfællesskabet. Siden 1948 har vi på Færøerne mere end én gang haft